Visų šalių proletarai, vienykitės!

Stalino kelio

Eina 2-ji metai

1947 metų liepos mėn. 11 d.

№ 19 (24)

Kaina 20 Kp

LKP(b) KUPIŠKIO APSKRITIES KOMITETO IR APSKRITIES VYKDOMOJO KOMITETO ORGANAS

Įstaigų, įmonių ir organizacijų vadovai! Apvalykime savo aparatą nuo nacionalistinių prisiplakėlių ir pataikūnų! Kelkime dorus darbo žmones į vadovaujančias vietas! Kovokime už tarybinių kadrų grynumą!

Už tarybinius kadrus!

Partija ir vyriausybė reikalauja, kad tarybinėse įstaigose dirbtų tiktai švarūs tarybiniai kadrai. To reikalauja ir pats drg. Stalinas.

Šiuo metu į mūsų tarybines įstaigas ir įmones stengiasi pralysti įvairaus plauko, neaiškios praeities žmonės, o dažnai — net ir buržuaziniai nacionalistai. Tokie ir jiems panašūs tipai visomis priemonėmis stengiasi sudaryti klaidingą vaizdą tarybinės visuomenės akyse: jie daug ir kartais net neblogai dirba, tačiau visuomet varo kenkimo darbą iš vidaus. Kita tokių prisiplakėlių rūšys elgiasi kitaip: jie atvirai tinginiauja, dezorganizuoja darbo drausmę ir taip kenkia įstaigos ar įmonės vidaus gyvenime.

Panašių faktų buvo ir Kupiškio apskrityje, kur Apskrt. Vykd. K-to Žemės Ūkio skyriaus vedėju ilgą laiką dirbo buožė Česenka. Jisai visai nevykdė LTSR Žemdirbystės Ministerijos, LKP (b) Kupiškio Apskrt. K-to ir Apskrit. Vykd. K-to jam pavedamų uždavinių. Česenka neteisingai ir išdavikiškai paskirstė apskričiai skirtą mineralinių trąšų kontingentą, jas visas atiduodamas buožiniams ūkiams. Aišku, buožė Česenka buožes užjautė.

Jam visai nerūpėjo, kad Kupiškio apskritis su pieno ir mėsos privalomaisiais pristatymais atsilieka. Česenka formaliai vadovavo valsčių Vykdamųjų Komitetų Žemės Ūkio skyriams, nesuteikdamas jiems konkrečios paramos.

Be to, Česenka, būdamas buožė, visai nevykdė jam uždėto privalomųjų valstybinių pristatymų plano.

Sau kadrus politiniai neiškus Česenka pasirinkdavo iš buožių ir nacionalistų tarpo. Iki šio laiko technikinių kultūrų agronomo pareigose apskrities Žemės Ūkio skyriuje dirbo tamsios praeities Vengrienė, kurios vyras buvo smetoninis fašistinis karininkas, o šiuo metu banditauja. Vengrienė buvo pašalinta iš Kupiškio gimnazijos mokytojos pareigų. Tuomet ji surado sau prieglobstį pas Česenką jo vadovaujamajame apskrities Žemės Ūkio skyriuje.

LKP (b) Kupiškio Apskrt. K-tas ir Kupiškio Vykd. K-tas, nebegalėdami pakęsti tokios padėties ir vykdydami kadrų valymo politiką, Česenką iš užimamųjų pareigų pašalino ir jį perdavė teisingumo organams.

Česenkos vietoje paskirtas patikimas žmogus, Tėvynės karo dalyvis drg. Petrauskas, kuris ryžtingai ėmėsi tvarkyti Kupiškio Apskrities Vykdomojo Komiteto Žemės Ūkio Skyrių.

Politiniai neaiški Vaitonienė buvo klastingai pralindusi į Apkoopsąjungą. Tačiau ji iš ten buvo išmesta. Tuomet ją priglaudė apskrt. Ryšių Kontoros viršininkas drg. Šalimovas. Dabar, ryžtingo partorganizacijos įsikišimo dėka, Vaitonienė išgarbinta lauk ir iš apskrt. Ryšių Kontoros.

Tačiau dar yra įstaigų, kuriose dirba kenkėjai, buožės ir nacionalistai. Štai, apskrt. Komunal. Ūkio skyriuje iki šiol tebedirbo buožės sūnus Kulikauskas, kuris atvirai tyčiojosi iš tarybinių darbuotojų — komjaunuolių.

Apskrt. Liaudies Švietimo skyriaus vedėjas Bielousovas ir Kupiškio gimnazijos dir. Paduliukas yra nacionalistų ir buožių pataikūnai ir daleidžia buožės dukteriai Inčiūraitei ir neaiškios politinės praeities Jočienei toliau mokytojauti Kupiškio gimnazijoje.

Panašių pavyzdžių galima rasti ir daugiau. Įstaigų ir organizacijų vadovai, priimdami į darbą naujus žmones, turi atydžiai su jais susipažinti, plačiai išstudijuoti jų gyvenimą ir praeities veikimą. Negalima priimti į darbą žmogaus, kuris gerai nepažįstamas.

Būtina stiprinti revoliucinis budrumas, parenkant kadrus. Kadrų atranka turi išryškėti doro, sąžiningo, atsidavusio Tarybų valdžiai darbo žmogaus iškėlimu. Ne išsilavinimas, bet nuoširdus darbas tarybinėje santvarkoje parodo tikrąjį žmogų.

Laikas baigti su nacionalistiniais ir buožiniais „kadrais"! Išvalykime tarybines įstaigas nuo priešiško elemento! Sukomplektuokime grynus tarybinius darbo žmonių kadrus!

LIETUVOS TSR AUKŠČIAUSIOSIOS TARYBOS PREZIDIUMO PIRMININKO

Paaiškinimas

Į Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumą, į mane asmeniškai ir į kitus Vyriausybės narius kreipiasi asmenys, esantieji nelegalioje padėty, besislapstą miškuose ar dar tebegalioja Tarybų Lietuvos Vyriausybės 1945 metais išleistoji jų atžvilgių amnestija?

Į tą klausimą Vyriausybės vardu ATSAKAU:

Tėvynės karui pasibaigus, susirūpinusi išvengti nereikalingų aukų, Tarybų Lietuvos Vyriausybė pažadėjo visiems, kas apleis buržuazines — nocionalistines gaujas ir grįš į dorą darbą, garantuoti visišką jų nusikaltimų prieš Tėvynę ir lietuvių tautą dovanojimą. Kartu su tuo Vyriausybė įspėjo, kad vargas tiems, kurie ir toliau pasiliks banditinėse gaujose: jų laukia niekinga mirtis, jų artimuosius — tėvus, motinas, brolius, seseris — amžina gėda, kaip liaudžiai priešingų darbų bendrininkus.

Tuos vyriausybinius atsišaukimus paskelbus, laisvu noru iš miškų išėjo daugelis buvusių gaujose ir gyvenusių nelegalioje padėty. Jie atėjo į tarybines įstaigas ir pasidavė, padėjo ginklus, gavo dokumentus ir dabar su kitais lietuviais dorai dirba savo Tėvynės labui.

Kas nepaklausė Vyriausybės raginimo, tiems teko kartus likimas. „Jei priešas nepasiduoda — jis sunaikinamas" — su tokiu šūkiu Lietuvos darbo žmonės kovojo prieš buržuazinių nacionalistų gaujų menkas liekanas. Dalis banditų buvo sunaikinta kovoj, o dalis pateko į tarybinių teismo organų rankas ir buvo griežtai nubausta.

Beveik 3 metai, praėję nuo Tarybų Lietuvos išvadavimo, parodė, kaip tušti ir melagingi buvo visi gaujų „vadų" pažadai.

Todėl ir suprantamas apgautųjų, žūti pasmerktųjų žmonių, buržuazinių — nacionalistinių gaujų dalyvių siekimas sugrįžti į normalų ir ramų gyvenimą, išeiti į doro darbo kelią. Štai kodėl jie klausia, ar dar ne vėlu legalizuotis?

PAAIŠKINU: Pareiškimu, kurį padarė 1945 metais Tarybų Lietuvos Vyriausybė dėl amnestijos gaujų dalyviams ir nelegalioje padėty gyvenantiems banditams ir jų bendrininkams, DAR GALIMA PASINAUDOTI. Kelias į dorą gyvenimą dar nėra uždaras tiems, kas dar ligšiol tebėra gaujose ar slapstosi. Kiekvienas, išsižadėjęs savo nusikalstamos veiklos, gali dar grįžti pas savo šeimas.

Tuo pat metu PATARIU nemanyti, kad tokia amnestija bus begalinė ir neatidėlioti atvykimo pasiduoti. Priešingu atveju bus per vėlu, tuomet jokios atgailos nepadės ir teks atsakyti prieš griežtą įstatymą.

Kai kas iš gaujų dalyvių, norėdamas apeiti legalizacijos taisykles, bando įsigyti suklastotus dokumentus ir jais prisidengti. Tai netikęs kelias, nes ankščiau ar vėliau dokumentų suklastojimas bus išaiškintas ir tas, kas bandys su jų pagalba pasislėpti, bus susektas, traukiamas atsakomybėn ir bus nubaustas už visus nusikaltimus.

Todėl patariu neieškoti išsisukinėjimų, bet eiti tuo keliu, kurį nurodo Tarybų Lietuvos Vyriausybė — atviro prisipažinimo ir legalizacijos keliu.

1947 m. gegužės 26 d. TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumas savo įsaku panaikino mirties bausmę taikos metu mūsų šalyje ir tuo paskelbė didžiausią humaniškumo ir žmogaus gyvybės įvertinimo aktą. Mirties bausmės panaikinimas Tarybų Sąjungoje yra mūsų valstybės tvirtumo ir galybės požymis ir liudija apie tai, kad taika mūsų tarybinei liaudžiai užtikrinta ilgam laikui.

Šio žymaus istorinio akto akivaizdoje, kiekvieno tarybinio piliečio, kiekvieno doro žmogaus pareiga yra padaryti viską, kad būtų užkirstas kelias bet kokiam kraujo praliejimui.

Kartu, Lietuvos Vyriausybės vardu, ĮSPĖJU, kad nepriklausomai nuo amnestijos, bus dar labiau sugriežtinta kova prieš bet kokias buržuazinių — nacionalistinių gaujų liekanas, prieš bet kokį slaptą veikimą, prieš tarybinių įstatymų laužytojus. Tegul žino kiekvienas, kuris po šio paaiškinimo ir įspėjimo neapsigalvos ir neatsisakys nuo nusikalstamos veiklos, kas nepasiduos tarybiniams organams, — kad jam teks skaudžiai atsakyti pagal tarybinius įstatymus, o prieš bet kokį ginkluotą pasipriešinimą bus atsakyta ginklu.

KVIEČIU visus asmenis, dar tebesančius gaujose, jų vadus, o taip pat asmenis, gyvenančius nelegalioje būklėje pagal suklastotus dokumentus, pasinaudoti suteikiama galimybe likti nebaustiems už praeity įvykdytus nusikaltimus ir artimiausių laiku atvykti pasiduoti, atiduoti ginklus, grįžti pas savo šeimas, į dorą darbą.

Visi, laisvu noru atvykę, nebus baudžiami už savo įvykdytus nusikalstamus darbus.

Atvykti reikia į Lietuvos TSR Saugumo Ministerijos apskričių ir valsčių organus. Vyriausybės yra duotas nurodymas tiems organams išduoti visiems atvykusiems dokumentus laisvai gyventi.

Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo Pirmininkas J. PALECKIS

Savieigiai kombainai Lietuvos tarybiniams ūkiams

Lietuvos TSR Tarybinių Ūkių Ministerija gauna grūdinių javų derliui valyti 2 naujus savieigius kombainus. Tai pirmieji respublikoje kombainai. Sudėtingi agregatai bus panaudoti stambiausiuose tarybiniuose ūkiuose: Baisogalos, Žeimių, Liberiškio. (ELTA)

Užvenčio, Linkuvos ir Sintautų MTS įvykdė metinį planą

UŽVENTIS, (Šiaulių apskrt.), liepos 5 d. (ELTA). Užvenčio MTS kolektyvinis ūkis iš pirmųjų pavasario dienų gerai vykdo sutartis su valstiečių ūkiais.

Viršijusi pavasario arimo bei sėjos užduotis, sėkmingai dirbdama pūdymą, MTS prieš laiką baigė vykdyti metinį traktorinių darbų planą.

Salomėja Nėris

(1904. XI. 17 — 1945. VII. 7)

(Dviejų metų mirties sukaktuvių proga)

Salomėja Bačinskaitė — Bučienė (literatūrinis pseudonimas Salomėja Nėris) gimė 1904 metų lapkričio 17 d. Vilkaviškio apskrt. Alvito valsč. Kiršų kaime valstiečio šeimoje. Ji lankė Marijampolės ir Vilkaviškio gimnazijas, o 1924 — 1928 metais mokėsi Kauno universitete. Baigusi mokslus, mokytojavo Lazdijų, Panevėžio, Kauno gimnazijose, suderindama mokytojos darbą su kūrybiniu poetės triūsu.

Eilėraščius Salomėja pradėjo rašinėti dar 1921 metais, būdama gimnazijos suole, spausdindama juos iš pradžių gimnazistų leidžiamuose šapirografuotuose laikraščiuose, o nuo 1924m. ir periodinėje spaudoje. Klerikalinė aplinka, kurioj tuo metu buvo atsidūrus jauna poetė, neauklėjo jos poezijoje visuomeninių motyvų. Užtat pirmaisiais savo kūrybinio darbo metais Salomėja vaizduoja daugiausia gimtojo krašto gamtą, asmeninius savo išgyvenimus, išreikšdama visa tai švelniais lyriniais tonais. Tokie jos pirmieji du eilėraščių rinkiniai: „Anksti rytą“, išėjęs 1927 metais, ir „Pėdos smėly“, pasirodęs 1931 metais, — jau tada suteikę autorei vienos gabiausių Lietuvos poetų vardą.

Susipažinusi arčiau su buržuazinės Lietuvos gyvenimu, stebėdama besivystančią nuo 1929 metų kapitalistiniame pasaulyje ekonominę krizę ir aštrėjančią klasių kovą, matydama visur augantį revoliucinį darbo žmonių judėjimą, Salomėja Nėris pradeda kitomis akimis žiūrėti į gyvenimą. Ji mato, kaip gimtajame krašte, lygiai kaip ir visame buržuaziniame pasaulyje, iš darbo žmonių prakaito turtėja saujelė išnaudotojų, o tūkstančiai ir milijonai engiamųjų yra priversti skursti ir pusbadžiauti. Ji girdi apie kovojančius prieš išnaudojimą darbininkus ir kitus darbo žmones, žavisi persekiojamais, bet nesiliaujančiais kovoti Lietuvos revoliucionieriais, komunistais, ją viliojo Tarybų šalis, kur darbo žmonės pasiryžo sukurti naują pasaulį, be vergvaldžių ir išnaudotojų. Ir, štai, jau tada garsi poetė Salomėja Nėris 1931 m. balandžio 20 d. rašo kairiųjų rašytojų, susibūrusių apie „Trečio Fronto“ žurnalą, kolektyvui pareiškimą, kuriame sako: „Aš manau, kad gyvenimą turi tvarkyti tie, kurie viską padirba, bet didžiausią savo menko uždarbio dalį turi atiduoti savo prispaudėjams ir išnaudotojams.

Nuo šio laiko sąmoningai stoju prieš darbo klasės išnaudotojus ir savo darbą stengiuos sujungti su išnaudojamųjų masių veikimu, kad mano ateities poezija būtų jų kovos įrankiu ir reikštų jų norus ir kovos tikslus“.

Savo žodį poetė ištesėjo. Ji neišsigando priekaištų, nepabūgo sunkumų netekus darbo, nenusileido dviveidžių įkalbinėjimui.

Poetė rašo į „Trečią Frontą“ eiles, kupinas gilaus tikėjimo nauja šviesesne darbo žmonių ateitimi. Buržuazinės santvarkos užuitai darbo moteriai ji sako:

— Tikėk, ateis diena, ne ašarom ir ne skausmu pagirdyta,
—Pasaulis išvaduotas skambės naujais vardais.

(„Skambėk, laisvės vasara!“)

Salomėja Nėris susiriša su pogrindyje veikusiais Lietuvos komunistų partijos nariais, ji spausdina pogrindinėje spaudoje („Auroroje“, „Priekale“) savo eilėraščius.

Fašistinė reakcija pasmaugia „Trečią Frontą“. Sekdami hitlerininkus, smetoninininkai uždarinėja darbininkų organizacijas, vykdo fašizaciją visose gyvenimo srityse. Apie atvirą kovos žodį poetei nėra ko ir galvoti. Ji priversta rašyti užuominomis, savo jausmus reikšti gamtos vaizdais. Bet ir šiuo metu savo eilėraščių rinkiniuose „Per lūžtantį ledą“ (1935) ir „Diemedžiu žydėsiu“ (1938) ji drįsta viešai pasakyti tiesą, priešingai buržuazinės Lietuvos valdovų pagyroms.

Buržuazinės fašistinės Lietuvos žlugimą ir tarybinės Lietuvos susikūrimą Salomėja Nėris sutinka su džiaugsmu. Ji dalyvauja džiaugsmo mitinguose, Liaudies Seimo posėdžiuose, priimančiuose istorinius nutarimus dėl tarybinės santvarkos Lietuvoje įvedimo. Kaip Liaudies Seimo įgaliotosios Komisijos narys, ji dalyvauja TSRS Aukščiausiosios Tarybos posėdyje Maskvoje, Kremliuje priimant Lietuvą į tarybinių respublikų šeimą ir čia iš aukštosios tribūnos, didžiojo Stalino akivaizdoje, skaito savo įžymųjį kūrinį „Poemą apie Staliną“. Savo puikiais eilėraščiais poetė atsiliepia į visus aktualiųosius Tarybų Lietuvos gyvenimo įvykius, ji pašaipos žodžiais palydi nueinančias nuo gyvenimo scenos senojo buržuazinio pasaulio liekanas ir šaukia savo Tėvynę kovoti dėl naujo kilnaus tikslo.

Komunizmas —tavo kelias. —
Juo keliauja vien stiprus. —
Lietuva — brangi žemelė,
Tu smarkiau darban sukrusk!
(„Nauji metai Tarybų Lietuvoj“).

Tėvynės karo metu, pasitraukusi į Tarybų Sąjungos gilumą, Salomėja Nėris visą savo poetinį talentą skiria kovai prieš vokiškuosius fašistinius grobuonis, laikinai pavergusius gimtąjį kraštą.

Ji spausdina savo eilėraščius, kupinus neapykantos fašistiniams pavergėjams ir begalinės meilės savo tautai, savo numylėtajai gimtinei „Tiesoje“ ir „Už Tarybų Lietuvą“ — laikraščiuose, platinamuose vokiečių okupuotoje Lietuvoje. Per „Tiesą“ švelni lyrinė Salomėja kreipiasi į savo tautiečius jaudinančiu straipsniu „Keršyk, lietuvi!“: „Vienas tėra kelias: keršto ir kovos kelias. Kovoti — ir didvyriškai žūti. Kovoti ir garbingai laimėti. Tėvynės išgamos ir išdaviko vardo vertas yra tas, kuris brangintų savo galvą labiau, negu tautos laisvę“ („Tiesa“ № 20, 1942 m. rugpiūtis).

Tėvynės karo metu poetė išleidžia du savo eilėraščių rinkiniu: „Poema apie Staliną“ (1942 m.) ir „Dainuok, širdie, gyvenimą!“ (1943 m.). Kaip tik šiuo metu įžymiosios poetės lyra suskamba visa savo jėga: ryžtingi visuomeniniai kovos ir gilios Tėvynės meilės motyvai čia nuostabiai derinami su aukštu meniniu kūrybos lygiu. Salomėjos Nėries kūriniai išverčiami į rusų kalbą ir kitų tarybinių tautų kalbas — ji lieka populiari visoje Tarybų Sąjungoje.

Daugelį šio meto savo eilėraščių Salomėja Nėris skiria narsiesiems Tėvynės sūnums — partizanams. Nemirtingąjį lietuvių tautos dukters, Tarybų Sąjungos Didvyrės Marytės Melnikaitės žygį ji įamžina didvyrei skirtoje poemoje.

Laisvės valandos artėja. Poetė sukuria eilę nepamirštamų poemų, skirtų ateinančios pergalės temoms. Išvadavus Lietuvą, Salomėja Nėris skuba į pasiilgtąjį numylėtąjį kraštą. Su skaudančia širdimi poetė stebi šiurpius priešo paliktus sugriovimus ir ragina savo tautiečius greičiau vykdyti atstatymo darbus.

Pergalės prieš fašistinę Vokietiją dieną — 1945 m. gegužės 9 dieną — Salomėja Nėris eilėraštyje „Būk sveikas“ sveikina atėjusį pavasarį. Ji kupina naujų didžių kūrybinių sumanymų savo tautos ir Tėvynės labui. Bet nelemtoji liga — kepenų vėžys — pakerta jos jėgas pačiame talento suklestėjime. Salomėja Nėris mirė 1945 m. liepos 7 dieną.

Salomėja Nėris aukso raidėmis įrašė savo vardą į tarybinės lietuvių literatūros puslapius. Jos poetiniu meistriškumu kuo toliau, tuo vis labiau žavėsis mūsų jaunimas ir jos kūrybos ir poetinio žodžio meno mokysis priaugančioji mūsų literatų karta.

Vaisingiausių savo kūrybinio darbo rezultatų, tikrų savo poezijos aukštumų Salomėja Nėris pasiekia tik tarybiniais laikais. Geriausius savo poezijos kūrinius ji paskyrė kovai dėl darbo žmonių išsivadavimo iš buržuazijos ir hitlerininkų grobikų jungo. Sunkiausiais Tėvynei laikais poetė ėjo išvien su tais, kurie liejo savo kraują ir aukojo savo gyvybę už laisvę, už šviesią darbo žmonių ateitį, už komunizmą.

Tarybų Lietuvos darbo žmonės su džiaugsmu sutiko žinią, kad 1947 m. birželio pradžioje sąjunginė vyriausybė suteikė įžymiąjai mūsų poetei Salomėjai Nėriai už jos kūrybą I-jo laipsnio stalininę premiją. Nuo šio laiko mūsų tautos poetinio žodžio meisterė Salomėja Nėris tapo pripažintu pirmaeiliu poetu visoje Tarybų Sąjungoje.

R. Šarmaitis

Laiku ir gerai paruoškime mokyklas naujiems mokslo metams!

Laiku atremontuokime mokyklas!

Mokslas — svarbiausias veiksnys tarybiniame gyvenime. Valstybė, kurioje mokslas stovi aukštame lygyje, turi visas galimybes plėstis politiniai ir ekonominiai. Ypač didelės reikšmės turi mokslas mūsų tarybinėje valstybėje, nes čia mokslas nėra atskirų visuomenės grupių bei klasių nuosavybė, bet priklauso visai liaudžiai ir yra nukreiptas į liaudies ekonominės ir politinės buities pagerinimą.

Gimęs vaikas dar nėra pilnutinis žmogus. Jis reikalingas fizinio ir dvasinio auklėjimo — visapusiško paruošimo gyvenimui. Didelę dalį šio paruošimo gyvenimui atlieka mokykla. Tiek tėvai, tiek mokytojai yra atsakingi už priaugančios kartos auklėjimą.

Auklėjimas yra sudėtingas darbas, priklausąs nuo daugybės įvairių priežasčių, tačiau viena iš svarbiausių priežasčių yra aplinka. Jeigu vaikas gyvens netvarkingame, nešvariame kambaryje, jeigu jis girdės nemandagius, netinkamus žodžius, pamažu prie to pripras ir ateityje pats taip elgsis ir kalbės. Tai rodo daugybė gyvenimo faktų.

Reikia būtinai sudaryti vaikui šeimos židinyje tinkamą aplinką, bet taip pat būtinai sudaryti švari, graži ir tvarkinga aplinka mokykloje.

Šios vasaros atostogų metu valsčių Vykdomieji Komitetai su visu stropumu remontuos, puoš mūsų mokyklas, kad rudenį vaikai, atėję į švarią, gražiai papuoštą ir atremontuotą mokyklą, galėtų toliau tęsti mokslą — ruoštis gyvenimui.

Mokyklų remonto darbą valsčių Vykdomieji Komitetai galės įvykdyti tik tada, kai besimokančių vaikų tėvai drauge su visuomene prisidės savo darbu. Švietimo darbuotojai kreipiasi į visuomenę ir besimokančių vaikų tėvus, prašydami padėti atremontuoti mokyklas, sutvarkyti aikštelės bei sodelius, esančius prie mokyklų, suvežti į mokyklas joms skirtą kurą.

Visi įsijunkime į šį kilnų darbą!

B. Kasiūlis

Šimonių progimnazija rengiasi naujiems mokslo metams

Dar visai neseniai Šimonių progimnazijoje baigėsi mokslo metai.

Tačiau jau šiandien progimnazijos vadovybė rengiasi tinkamam naujųjų 1947 — 1948 mokslo metų sutikimui. Pravedamas platus progimnazijos patalpų remontas. Šiuo metu baldomos klasių sienos, įstiklinami langai ir t.t.

Naujuosius mokslo metus progimnazijos moksleiviai pasitiks jaukiose, gerai atremontuotose klasėse.

J. Jonkaitis

Valstyb. Įstaigų Darbuotojų Profsąjungos susirinkimas

Š. m. liepos 1 d. Kupiškio gimnazijos salėje įvyko Kupiškio apskrit. Valstybinių Įstaigų Darbuotojų Profsąjungos narių susirinkimas.

Jame buvo svarstoma apskrities Valstybinių Įstaigų Darbuotojų Profsąjungos apskrities Komiteto pirmininko ataskaita apie profsąjungos darbą, naujų profsąjungos narių priėmimą ir perrinkimą bei išrinkimą apskrt. Profsąjungos Komiteto narių. Savo ataskaitoje pirmininkas drg. Aleškevičius nurodė trūkumus profsąjungos komiteto darbe ir paminėjo, kad komitetas iki šiol dirbo silpnai, dėl to gana mažas skaičius narių.

Balsuojant slaptu balsavimu į apskrt. Valstybinių Įstaigų Darbuotojų Profsąjungos apskrities Komiteto narius išrinkti drg. drg. Panteljevas, Jodelis, Balčiūnienė ir Bogdanova. Į revizijos komisiją — drg. drg. Juozakas, Kriaučiūnas ir Karaliūnas.

A. Kriaučiūnas

Kupiškio Apskrities Vykdomojo Komiteto

1947 m. birželio mėn. 21 d.

NUTARIMAS № 127

Apie transporto mokesčių surinkimą iš transporto priemonių savininkų

Pagrindu TSRS Liaudies Komisarų Tarybos nutarimo № 9.328 1944 spalio 30 d. apie įvedimą valstybinių ir vietinių mokesčių Lietuvos TSR, sutinkamai su Lietuvos TSR Liaudies Komisarų Tarybos 1944 m. lapkričio mėn. 22 d. nutarimu № 198,

Kupiškio Apskrities Vykdomasis Komitetas nutarė:

1. Įvesti Kupiškio apskrities teritorijoje ir Kupiškio mieste tarifą transporto priemonių (dviračių) savininkams, sutinkamai su LTSR LKT 1946. XI. 22 d. nutarimu, po 7 Rb — mieste, po 5 Rb — kaimo vietovėse. Nuo 1947 m. birželio mėn. 21 d. iki 1947 m. liepos 15 d. pravesti transporto priemonių (dviračių) registraciją Kupiškio apskrityje, išduodant numerinius ženklus 1947 m.

2. Įpareigoti Kupiškio apskrities Komunalinio Ūkio skyriaus vedėją pranešti apie tą kiekvienam transporto priemonių (dviračių) savininkui.

3. Asmenys, vengiantieji transporto priemonių registracijos, pasibaigus nustatytam registracijos terminui, bus baudžiami 100 Rb bauda.

Už šio nutarimo vykdymą kontrolę uždėti apskrities Milicijos skyriaus viršininkui drg. Abukauskui.

Apskrities Vykdomojo Komiteto pirmininkas
EINORIS

Už Apskrities Vykdomojo Komiteto sekretorių
BOGDANOVA

Pasiruošimas naujiems mokslo metams

Prieš Subačiaus valsč. Liaudies Švietimo skyrių dabartiniu metu stovi svarbus uždavinys — pasiruošimas naujiems mokslo metams. Tam reikalui daug dėmesio skiria Liaudies Švietimo skyriaus vedėjas drg. Steponavičius.

Valsčiuje yra 13 pradž. mokyklų ir 1 gimnazija. Joms reikalingas didesnis ar mažesnis remontas. Ypač sunkoka su gimnazijos patalpomis, nes jos statytos pradž. mokyklai. Tačiau šiais metais iki liepos mėn. 7 dienos iš kaimo bus pargabentas nacionalizuotas namas. Tuo būdu, gimnazijai patalpų užteks.

Su valsč. Vykdomuoju Komitetu susitarta, kad iki liepos mėn. 15 dienos būtų suvežta iš miško mokykloms skirta statybinė medžiaga, kūrią Subačiaus Valstybinio Maluno lentpiūvė apdirba. Be to, iš Kupiškio Pramkombinato bus skirta 10.000 plytų, 450 čerpių ir 1 to kalkių. Apkoopsąjunga duos 50 — 80 kg. vinių.

Dar reikalinga apie 600 kg cemento ir 80 kvadratinių metrų stiklo. Šias medžiagas išrūpins Kupiškio apskrt. Liaudies Švietimo skyrius.

Remonto darbai jau pradėti Subačiaus st. ir Antalinos pradž. mokyklose.

Į remonto darbus toliau bus įtraukti komjaunuoliai, įstaigų darbuotojai, moksleiviai ir jų tėvai.

Mokinių tėvų susirinkimai remonto reikalu pravesti visose mokyklose. Susilaukta gerų rezultatų. Tėvai visomis išgalėmis nutarė prisidėti prie mokyklų remonto.

Pagal valsč. Vykdomojo Komiteto posėdžio nutarimą, iki liepos mėn. 6 dienos visose mokyklose įvyks galutiniai susirinkimai. Juose bus suskirstytos brigados remonto darbams atlikti.

Remonto darbams vesti ir minėtoms medžiagoms nupirkti, yra gauta iš skirto Subačiaus valsč. biudžeto 16.000 rublių, kurie yra paskirstyti mokykloms pagal remonto dydį.

V. Majonis

Tokiam čia ne vieta

Vykstant kelio taisymo darbams, visos apskrities darbo valstiečiai aktyviai įsijungė į šią kampaniją ir ją gerai atliko. Jiems aktyviai talkininkavo kelio meisteriai, duodami praktinius patarimus. Visai kitaip į šį darbą žiūri Kupiškio valsč. Vykd. K-to kelio meisteris Urba, kuris, vietoj to, kad dalyvauti kelio taisyme, įsėda į buožės Jankevičiaus vežimą ir, nuvažiavęs pas Svydenių kaimo valstietį Kriauzą, griežtai pareikalauja degtinės. Už gerą tarpininkavimą po gerų išgertuvių buožė Jankevičius visai atleidžiamas nuo kelio taisymo darbų.

Tą turi pastebėti budri įstaigų vadovų akis ir tokius kyšininkus sudrausti.

S. Praelvė

Apie privalomą ančdėlinį draudimą 1947 metais

Viena iš tarybinės valstybės priemonių, nukreiptų į paramą greitesniam žemės ūkio atstatymui ir išvystimui, yra valstybinis draudimas. Jis yra nukreiptas į materialinį valstybės išsaugojimą nuo sunaikinimų, kylančių dėl gamtos jėgų, gaivalinių nelaimių ir nelaimingų atsitikimų. Pagrindinė valstybinio draudimo rūšis yra privalomas draudimas. Lietuvos TSR pagal tą draudimą draudžiama valstiečių ir miestų ūkiuose arkliai, stambūs raguočiai nustatytomis draudimo sumomis ir trobesiai pagal valstybinio draudimo organų įkainavimą. Atsitikus gaivalinei nelaimei ar nelaimingam atsitikimui, valstybinio draudimo organai teikia didelę paramą valstiečių ūkiams, o taip pat darbininkams ir tarnautojams. Užtenka nurodyti tai, kad per 1946 metus valstybinio draudimo organai išmokėjo Kupiškio apskrities piliečiams nuostolių atlyginimo už gaisrus ir potvynius 162 tūkstančius rublių, už kritusius gyvulius 606 tūkstančius rub., o iš viso 768 tūkst. rublių. Tame skaičiuje, už laisvai apdraustą turtą išmokėta 158 tūkst. rublių.

Atskiri ūkiai, nukentėję nuo gaisro, potvynio ir gyvulių žuvimo, iš valstybinio draudimo organų gavo stambią piniginę paramą. Pav.: Kanonovui Jerastui Čižovkos km. Kupiškio valsč. (gaivalinė nelaimė - gaisras), išmokėta Rb 4.120.

Maldaikiui Antanui, Čiunkių km. Viešintų valsč., gaisro nuost. išmokėta Rb 8.428, Narbutaitei Vladai, Meldaikių km. Viešintų valsč., gaisro nuost. išmokėta Rb 7.790, Jonuškai Tomui, Pievoniškių km. Subačiaus valsč., už kritusį arklį išmokėta Rb 3.500, Kytrai Antanui, Tvėrų km. Skapiškio valsč. už kritusią karvę išmokėta Rb 3.500, Vizbarui Petrui, Mazgeliškio km. Šimonių valsč., už kritusį gyvulį išmokėta Rb 2.500 ir t.t.

Iš viso ko matyti, kad valstybinio turto trobėsių ir gyvulių draudimas yra pašauktas apsaugoti piliečių ir miestų ūkių privatinę nuosavybę nuo gaisrų, gyvulių kritimo ir kitų gaivalinių nelaimių pasėkmių ir atlyginti gaivalinių nelaimių padarytą žalą, teikiant nukentėjusiems ūkiams piniginę pagelbą.

Nuo 1947 m. birželio mėn. 1d. valstybinio draudimo organai pradėjo vykdyti apskrities kaimuose ir miestuose privatinėmis nuosavybės teisemis piliečiams priklausančio turto įskaitą privalomo ančdėlinio draudimo reikalui.

Piliečių turto apskaitą miestuose ir kaimuose vykdo valstybinio draudimo inspektoriai, apklausdami draudėjus arba pilnamečius jų šeimos narius. Turi būti įskaitomi trobėsiai, stambūs raguočiai nuo vienų metų amžiaus ir arkliai nuo dviejų metų. Įskaitos vykdymo metu, valstybinio draudimo organai atlieka einamąją trobėsių registraciją: sudegę ir privalomam ančdėliniam draudimui nepriklausą trobėsiai turi būti išbraukiami, o naujai pastatyti, atstatytieji ir draudimo įkainavimo neturintieji trobėsiai turi būti įkainuoti ir įskaityti.

Pagal trobėsių draudimą valstybinio draudimo organai apmoka nuostolius, kilusius dėl ugnies, žaibo įtrenkimo, sprogimo, potvynių, žemės drebėjimo, audrų, uraganų, liūčių, ledų, užgriūvimų, nuslinkimų — pilnoje trobėsio vertėje pagal draudimo įkainojimą.

Pagal gyvulių draudimą valstybinio draudimo organai apmoka gyvulių kritimo nuostolius, įvykusius dėl ligos, senatvės ir nelaimingo atsitikimo — nustatytomis draudimo normomis.

Valstybinio draudimo organai neišmoka nuostolių tais atvejais, kai apdrausto turto žuvimas ar sugadinimas pasidaro dėl savininko arba pilnamečio jo šeimos nario kaltės, o taip pat ir žuvusį ar sugadintą turtą, kuris buvo savininko paslėptas nuo registracijos.

Drauge su draustino pagal privalomą ančdėlinį draudimą, turto įskaitos vykdymu, inspektoriai išaiškina ūkius, kuriems reikia suteikti privalomo ančdėlinio draudimo lengvatas. Čia ypatingas dėmesys turi būti kreipiamas į žuvusių karių šeimas, Tėvynės karo invalidus, nukentėjusius nuo okupacijos ūkius, kurie laikinai atsidūrė sunkioje materialinėje padėtyje. Pilnutinis arba dalinis tokių ūkių atleidimas nuo draudimo mokesčių sumokėjimo daromas pagal apskričių ir miestų vykdomųjų komitetų nutarimus.

Nors visos tos priemonės turi didelę ūkinę bei politinę reikšmę, tačiau kai kuriuose mūsų apskrities valsčiuose tas darbas blogai tvarkomas. Svėdasų valsčiuje nevedamas masinis aiškinamasis darbas dėl draudimo mokesčių sumokėjimo, draudimo mokesčių rinkimas blogai suorganizuotas ir dėl to susidaro stambios nepriemokos, (Rb 2. 731). Viešintų ir Svėdasų valsčiuose neorganizuotas papildomas — laisvas draudimas gyvulių ir kito turto, neapdrausto pagal privalomą ančdėlinį draudimą.

Vienas iš svarbiausių valstybinio draudimo darbo trūkumų yra visai nepakankamas aiškinamasis darbas gyventojų tarpe, o to rezultatas yra tas, kad, vykdant privalomo ančdėlinio draudimo darbus, nepilnai įskaitomas draustinas turtas, o pasidarius nuostoliams dėl gaivalinių nelaimių ar nelaimingų atsitikimų — draudėjas netenka teisės gauti draudimo atlyginimą.

Uždavinys yra tas, kad finansų ir draudimo organai, padedami partinių, tarybinių ir profesinių organizacijų, išplėstų valstiečių, darbininkų ir tarnautojų tarpe aiškinamąjį darbą apie politinę ir ūkinę valstybinio draudimo reikšmę ir atsiektų tai, kad privalomas ančdėlinis draudimas būtų įvykdytas aukštame politiniame lygyje ir, kad privalomo ančdėlinio draudimo mokesčiai būtų sumokėti ankščiau termino.

J. Jodelis,
Kupiškio apskrities
Valstybinio Draudimo
Valdybos viršininkas

Apsileidusi įstaiga

Jau bus daugiau metų laiko nuo tos dienos, kai Kupiškyje įsikūrė TSRS Paruošų Ministerijos įgaliotinio Kupiškio apskričiai įstaiga.

Tačiau ši įstaiga visai nepanaši į įstaigą. Langai išdaužyti, pro kuriuos linksmai švilpia vėjas. Duryse rankenų visai nėra, krosnis viduje sugriauta.

Bet tai dar ne viskas. Viduje šios įstaigos tarnautojai nerodo jokio savo kulturingumo, nes čia — baisiausia nešvara. Raštinės kampai primėtyti sudraskytų popierių bei papirosų nuorūkų. Dėžės atmatoms čia visai nėra.

Įstaigoje didelė betvarkė ir su tarnautojų atvykimu į darbą. Inspektorius Navakas ir buhalteris Simijonas dažnai girtuokliauja su buožėmis ir kartais visai neateina į darbą.

Tačiau TSRS Paruošų Ministerijos įgaliotinis Kupiškio apskričiai drg. Kulakovas šito nemato.

Jam nesvarbu, kad jo įstaigos tarnautoja Navakienė Kupiškio valsč. Svydenių kaimo buožei Balčiūnui išdavė pieno prievolės lapelį tik dėl 2-jų karvių, o trečią leido parduoti. Drg. Kulakovas nežino, kad inspektorius Navakas už kyšius sunaikino buožėms surašytus aktus už karvių slėpimą.

Vertėtų drg. Kulakovui rimčiau pagalvoti apie savo įstaigą ir kadrus.

S. Sakalakis

Apsileidęs radijo mazgas

Subačiaus stotyje yra įrengtas radio mazgas su 18 taškų.

Miestelyje yra apie 1.500 gyventojų, o radio taškų skaičius toks mažas.

Jau šitas sako, kad mazgo vedėjas drg. Laucius dirba apsileidusiai. Pilietis Šulga dar prieš 4 mėn. padavė radio mazgo vedėjo vardu pareiškimą, kad jo bute įvestų radio tašką. Tačiau, dėl drg. Lauciaus neapdairumo, radijo taškas į prašytojo butą dar neįvestas ir šiuo metu.

Drg. Laucius turi atsiminti, kad jis tiesioginiai atsako už Subačiaus valsčiaus radiofikaciją ir privalo tuojau pabusti iš apsnūdimo.

J. KrišČiūnas

Ko mokytis

Kas yra zootechnijos fakultetas

Nuo 1946 m. spalių mėn. 15 d. prie Lietuvos Veterinarijos Akademijos, be jau iš seniau veikiančio veterinarijos fakulteto, kuris išleidžia vet. gydytojus, įsteigtas naujas zootechnijos fakultetas. Tūlam Lietuvos valstiečiui, ne vienam abiturientui, neaišku kas yra toji zootechnija, ko mokoma zootechnijos fakultete, kokie darbai laukia baigusius šią aukštojo mokslo įstaigą.

Zootechnija reiškia gyvulininkystę. Zootechnijos fakultetas yra aukštoji gyvulininkystės mokslo įstaiga, aukštoji mokykla, kurioje ruošiami aukščiausios kvalifikacijos zootechnikai — gyvulininkai.

Lietuvos respublika yra žemės ūkio kraštas. Mūsų šalies svarbiausias turtas yra žemė. Žemės ūkis yra Lietuvos darbo valstiečių gražaus rytojaus laidas, o iš žemės ūkio šakų svarbiausioji ir pelningiausioji yra gyvulininkystė. Prieš Tėvynės karą Lietuva gamino jau nemažai gyvulių ūkio produktų.

Žiaurioji fašistų okupacija padarė neįkainuojamus nuostolius mūsų gyvulių ūkiui. Gyvulių ūkio atstatymas yra ne tik mūsų respublikos ir tautos reikalas. Šiame atstatymo darbe svarbų vaidmenį turi suvaidinti naujas mokslo židinys — Lietuvos Veterinarijos Akademijos zootechnijos fakultetas, kuris ne tik ruoš aukščiausios kvalifikacijos kadrus, bet atlikinės svarbius tyrimo darbus, aiškins gyvulių veisimo bei šėrimo problemas. Žodžiu, jis tieks respublikos gyvulių ūkiui realią, praktišką pagalbą.

Asmenys, baigę zootechnijos fakultetą, turės plačiausias darbo perespektyvas: mokslo mėgėjai galės dirbti mokslinį darbą gyvulininkystės tyrimo įstaigose bei institutuose. Linkę administraciniam darbui ras pritaikymą savo gabumams centrinėse valstybėse arba kooperacinėse įstaigose bei tarybiniuose ūkiuose, mėgstą pedagoginį darbą galės dirbti mokytojo darbą gyvulininkystės bei žemės ūkio technikumuose. Darbo galimybės yra neribotos.

Lietuvos veterinarijos Akademija kviečia 1947 m. abiturientus stoti studentais į zootechnijos ir veterinarijos fakultetus. Kraštas laukia gyvulininkystės darbuotojų.

Abiturientai, kurie nori pasišvęsti didingam gyvulių ūkio atkūrimo darbui, ras Veterinarijos Akademijos zootechnijos ir veterinarijos fakultetuose naudingą pritaikymą savo gabumams ir palinkimams.

Dr. Z. Giršavičius

Moksleivių ekskursija

Subačiaus gimnazijos moksleiviai surengė ekskursiją į Anykščius, kur apžiūrėjo Baranausko klėtelę, kalbėjosi su LTSR Aukščiausiosios Tarybos deputatu rašytoju drg. A. Vienuoliu — Žukausku, aplankė Puntuką, vyno gamyklą ir t.t.

Moksleiviai ekskursija labai patenkinti. V. Magylis

Sėlis Petras

PO AUDRŲ

Vėl skamba laisvas mūsų žemės aidas,
Lyg kalnuose upeliai sidabriniai,
Ir šypsenos veidais vėl mūsų sklaidos.
Ir vėl troškimai dideli krūtinėj
Liepsnoja tartum kibirkštys ugninės.

Į ateitį didingą, gražią, šviesią
Raumenimis mūs teka šventas ryžtas,
Kūrybai didžiąjai rankas ištiesiam,
Kūrybai didžiąjai ir mūs jaunystė.

Pamirškim praeitį ir vargą gilų!...
Mūs dienos, lyg balti balandžiai, skrenda,
Didžiųjų pergalių ugnim sušilę. —
Tai mūsų darbo vaisiai bus vėl brandūs,
Iš dulkių, pelenų gyvent pakilę.

Tėvyne mano, tiek vargų iškentė,
Mes vėl į Tavo mielą lizdą grįžtam...
Tave nuvesim mes į amžinąją šventę —
Tau ugnimi liepsnojanti jaunystė,
Tau tvirtos, jaunos darbo rankos.

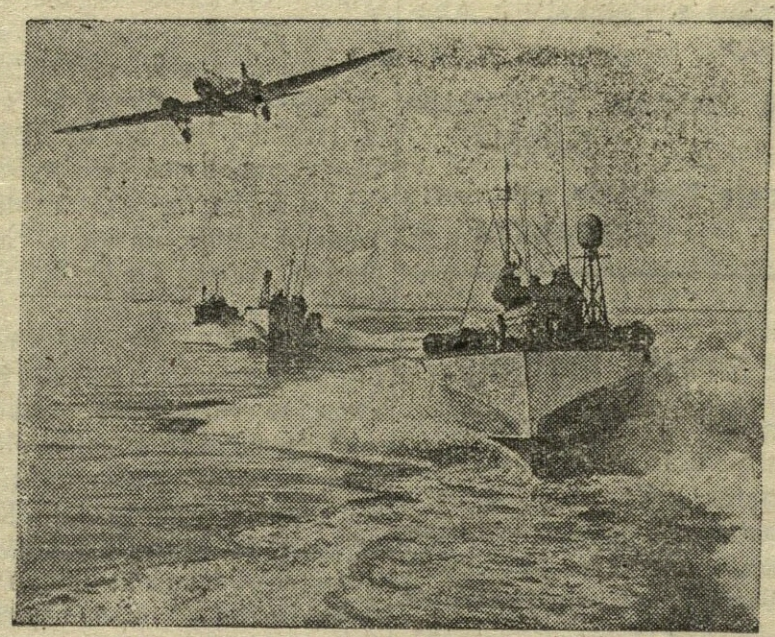

Juodosios jūros laivynas. Mokymasis jūroje. Lėktuvas veda torpedinį kateri į tikslą.

A. Mežujevo foto

TASS-o Spaudos Klišė

Nedarbo augimas Jungtinėse Valstybėse

NIUJORKAS (TASS). Paskutiniais vyriausybės statistikos biuro duomenimis, birželio mėn. Jungtinėse Amerikos valstybėse buvo 2,5 milijono bedarbių — 400 tūkstančių daugiau, negu 1046 m. gruodžio mėn. Tačiau įvairių Amerikos vyriausybės įstaigų oficialių statistinių duomenų skaičiai parodo, jog šis skaičius toli gražu neatspindi tikrosios padėties šalyje. Antai, išvardinama atskirų dirbančiųjų gyventojų JAV arba kvalifikacijas turinčių asmenų kategorija. Prekybos ministerijos statistikos biuras šių metų gegužės mėn 10 d. ataskaitoje nurodė, jog 1.760.000 žmonių dirba 13 — 14 valandų per savaitę. Prie tos kategorijos oficialioji statistika priskiria asmenis, dirbančius be atlyginimo kelias valandas, ar savo šeimos įmonėje, laikinai atleistus, o taip pat dirbančius kelias valandas per savaitę. Tai yra žmonės, faktiškai neturintieji nuolatinio darbo. Oficialūs statistiniai duomenys apie bedarbių skaičių taip pat apima 1.600 tūkstančių nedirbančiųjų karo veteranų.

Tokiu būdu — bedarbių skaičius JAV siekia maždaug 5.860.000 žmonių. Skirtumo tarp oficialių ir faktinių bedarbių skaičiaus JAV būta ir pernai. Kaip nurodė biuletinis „Ekonomikus Njus“, 1946 met. pabaigoje JAV buvo daugiau kaip 5.000.000 bedarbių, kai, tuo tarpu, prekybos ministerijos statistikos biuro duomenimis, 1946 met. gegužės mėn. 1 d. buvo tik 2.120.000. (ELTA)

Vietoj feljetono

Kupiškio pirtis pasakoja

Mane į gyvenimą išvedė Kupiškio miesto darbo žmonių rankos. Ilgai jie mane statė, daug plytų suguldė į mano sienas, bet dar daugiau vilčių sudėjo jie į mano ateitį. Ir aš jų pradžioje neapvyliau. Simtai žmonių išsiprausdavo mano pastogėje, o aš už jų darbus nieko nesigailėjau. Ir ko gailėtis, juk mano pašonėje vingiuoja rami Kupa, kuri pilnai aprūpindavo mane vandeniu, ir aš visus prausiau. Ir kaip man malonu būdavo žiūrėti į išeinančius iš mano kambario išsipraususius, baltučius (net pažinti negalima) savo lankytojus. Tai buvo mano gyvenimo dienos. Kiek aš tada gražių užuojautos ir linkėjimų žodžių sulaukiau iš tų, kurie mane aplankydavo, ir išdidžiai dairiausi apylinkėse, tikėjau savo ilgu amžiumi ir buvau tikra, kad už visa tai, ką paskolino man tos darbo rankos mane statydamos, šimteriopai atsilyginsiu.

Laikas bėgo. Per mano duris įeidavo ir patenkinti išeidavo nauji žmonės. Visi tokie pat linksmi ir dėkingi man, o aš didžiavausi tuo.

Išvijus vokiškuosius okupantus, aš nuprausiau kariams dulkes, sumažinau jų nuovargį ir jaučiausi, kad prisidedu prie okupantų sutriuškinimo. Pagaliau visai savo globai pasiėmė mane kariai ir taip per dienų dienas aš tyru Kupos vandeniu prausiau juos ir kaip man gera būdavo.

Nė vieną kartą nesijaučiau pavargusi, nes žinojau, kad dirbu liaudžiai, tiems, kurie mane pastatė į gyvenimą.

Iškariavę laisvę, kariai išvažiavo. Mane paliko Komunalinio Ūkio skyriui globoti. Maniau, kad vėl gyvensiu paprastą civilinį gyvenimą ir kaip anksčiau prausiu savo lankytojus. Bet teko baisiai apsivilti. Nei iš šio, nei iš to pradėjo ardyti prie manęs esantį sandėliuką. Žiūriu ir stebiuosi. Taip sandėliukas išnyko ir niekas naujo nestato. Na, tiek to, galvoju, aš gyvensiu ir be jo. Bet, pasirodo, godiems mano šeimininkams to negana.

Vieną pavakarę atėjo nepažįstami žmonės, apžiūrėjo mano vonias ir, kažką pasitarę, paėmė vieną, kitą vakarą ir visas. Na, manau gal remontuoti nutarė mane šeimininkai. Jusdama, kad turiu stiprų užtarėją, buvau rami. Bet jau manęs niekas iš man statytojų nelankė. Man net įtarimų kildavo, bet, prisiminusi, kad turiu stiprų šeimininką, ramiai sau laukiau. Maniau, kad jie mane mato ir nepamirš.

Pagaliau pradėjo griauti net mano sienas ir likusius įrengimus. Čia jau rimtai išsigandau. Nejaugi pastatė mieste kitą pirtį, nejaugi aš likau nebetinkama. Ir per ištisas dienas dairiausi po Kupiškio apylinkes, ar nepamatysiu kur išaugančios naujos, mane pakeičiančios, daug modernesnės už mane pirties. Bet veltui. Niekur nieko naujo statant, išskyrus griovimus, nemačiau. Ir, štai, vieną pavakarę apie mane bevaikštant man nepažįstamiems žmonėms iš jų kalbos supratau, kad jie mano griovimu labai nepatenkinti, nes skundėsi, kad nebus jau pirties. Dabar tik supratau, kad niekas naujos nestato. Taip pasidarė pikta ir net skaudu. Ką aš pasakysiu tiems, kurie į mane sudėjo tiek daug gražių vilčių statydami, kada aš jiems atsilyginsiu?

Mane paėmė didelis nerimas. Argi taip man ir duos žūti mano šeimininkai — Komunalinio Ūkio skyrius. Taip kentėjau ir laukiau, kas bus toliau. Vieną rytą atėjo keletas moterų ir iš jų kalbos supratau, kad tai tas manasis šeimininkas - Komunalinio Ūkio skyrius. Net gera pasidarė. Maniau, kad tikrai remontuos ir paleis į gyvenimą. Bet nedaug pasitarę, jos pradėjo toliau ardyti mane. Maniau nepasiduoti, bet tvirtos komunalininkių rankos įveikė mane. Pasidaviau jų likimo valiai. Taip išardė mano kelias pertvaras, pakirto sieną, išėmė langus, duris. Jaučiau, kad ateina mano gyvenimui galas.

Girdėjau, kad mano statytojai skundėsi, kam mane griauna, bet Remonto Kontoros virsininkas, kaip nugirdau, vadinamas Martinoniu, pakrapstęs pirstu ūsus ir kažkam pašnibždom pasakęs: — Mes statom, mums plytų reikia. Kažkaip dar yra viltis, kad atremontuos mane, nes pro išretėjusių namų eiles matau baigiamus griauti mūrinius namus. Manau, kad ir man liks plytų, nes juk nieko nesimato pastatyto. Bet ar tai ne viltis, ir, gal būt, apie tai visai negalvoja drg. Juozakas, o gal jis ir visai nežino apie mano sunkų likimą.

Brangūs komunalininkai, aš šiandien dar kalbu už save, nes dar liko stovėti mano sienos, bet greit manęs neliks, nes jums reikia plytų, o tada jūs turėsite už mane kalbėti su tais, kurie mane pastatė, kai jie paklaus, kam jus sugriovėt mane. Dar sunkiau kalbėtis bus, kai paklaus apie tai jus prokuroras, o kad paklaus — būkit tikri.

S. Šaltinis

Atsakingas Redaktorius
A. DAGELIS

LV 02219 Redakcijos adresas: Kupiškis, Turgavietės aikštė 34. Telef. 54. Tiražas 5.000 egz. Spaudė „Stalino Keliu“ Redakcijos Spaustuvė, Kupiškis, Turgavietės aikštė 34. Užsak. № 32.